

Kommunalbestyrelsen denne lille Tjeneste, at den efter forudgaaende offentlig Betændigelse hver sjette Maaned skal gaa hen en Aften og ordne det ved Balgmøderne, blot et Par Timers Tid i de mindre Kommuner og maaske lidt mere i de større. Vi forlange ikke Bistfer eller Undersøgelser, Lovforslaget virker kun, naar der er foregaaet en Ulykke, og i alle de Tilfælde, hvor Dagpenge skulle indtræde, altsaa i Tilfælde af Kur og Pleje, ville Lovforslagets Bestemmelser absolut paavirke Arbejdsgiveren og Arbejdernes og alle Sagneraadsformænd efter den almindelige Bejledning, til at blive enige derom, og Arbejdsraadet vil kun faa større Spørgsmaal til Behandling. I alt Fald tror jeg, at jeg tør paaftaa, at der for Tilfældet er Bestemmelser i denne Konstruering af dette Arbejdsraad, som de Herrer vilde tiltales af, naar de en Gang maatte finde Interesse for at sætte sig ind i det. Jeg vilde sætte Pris paa, om den høje Regering og det høje Fler-tal ikke vilde insistere paa at tvinge denne Sag igennem i denne Samling, og jeg tror ogsaa, at det vil blive til største Nytte, om man virkelig kunde komme til at give den i Lovforslaget liggende smukke og humane Tanker et saadant Klædebon, at vi kunde alle sammen slutte os til det, idet vi dog her behandle et Spørgsmaal, som ikke har med Høire og Venstre og Herten med den ene eller anden Situation at gøre. Efter min Mening ligger dette Spørgsmaal ganske udenfor den politiske Situation.

Judenrigsministeren (Inger Slev): Det ærede Medlem rettede det Spørgsmaal til mig, om jeg vilde værgе ham imod, at Regeringsforslaget løb af Stabelen. Det ærede Medlem maa der have gjort sig skyldig i en Fejltagelse, thi Regeringsforslaget er jo for længe siden løbet af Stabelen, men det ærede Medlem mener vel, om det kan komme i Gavn, som det nu foreligger. Derom kan jeg ikke sige det ærede Medlem noget. Jeg kan kun sige, hvad mit Skøn i denne Henseende for Øjeblikket gaar ud paa. Det ærede Medlem veed, at jeg ikke er enig med Flerparten af Udvalget her i Tinget. Det ærede Medlem har ogsaa bidraget sit til, at Sagen er bleven ganske godt trænet i en 8 Dages Tid, ved at faste dette Vædringsforslag, som det kaldes, herind. Da jeg ikke er enig med Udvalgets Flerpart, maa jeg altsaa have en Konference og en Forhandling med Udvalget inden tredje Behandling, hvis der skal blive Enighed. Dernæst skal Landstinget have Forslaget, som ganske vist indeholder ikke saa lidt nyt i Sammenligning med

Landstingets Forslag i Fjor, saa at jeg anser det for ganske overordentlig ualmindligt, at Lovforslaget kan blive særtdigt fra Rigsdagen i denne Samling. Mere kan det ærede Medlem vel ikke forlange, at jeg skal sige, og mere kan og vil jeg i alt Fald ikke sige. Det er ikke det ærede Medlems Skyld, hvis det ikke bliver særtdigt; men hvis jeg ikke kan blive enig med Udvalgets Flerpart, antager jeg ikke, at det bliver særtdigt, og jeg synes, at det er kun liden Sandhalsighed for, at vi blive enige.

Det ærede Medlem opholdt sig over, at jeg skulde have sagt, at det snarere skulde være en Livsforsikring for det danske Folk, og naar jeg vilde stille Vædringsforslag i den Retning, da kunde vi maaske blive enige. Det tænker jeg ikke paa, hverken nu eller i Fremtiden, men jeg vil blot forsvare min Bemærkning som forstandig og logisk. Sagen er, at naar man etablerer det ærede Medlems Solidaritetsprincip paa den Maade, som stet er, og siger, at det almenne, det offentlige, Kommunerne, Købstæder og Landkommuner, skulle betale for alle Ulykkestilfælde, der tilhøde enhver legemlig Arbejder, saa forekommer det mig ikke at ligge meget fjærrt at sige, at det samme skal gælde over for andre Mennesker, der komme i saadanne Tilfælde og trænge til Understøttelse. Deri er der ganske god Logik. Hvorfor stelne mellem dem, der ere legemlige Arbejdere, og dem, der ikke ere det, men som ere trængende? Det forekommer mig, at er man først kommen til det ærede Medlems Standpunkt, at det offentlige skal betale, saa er det næste Skridt ikke langt, og det ene er efter min Mening lige saa godt som det andet. Jeg ser godt, at det ærede Medlem har udsøndret en Klasse, nemlig nogle Industriarbejdere. Det er en Tanke, der er hentet fra Direktør Bramsen, som lader Arbejdsgiveren være ansvarlig. Det samme gør det ærede Medlem her, for saa vidt Arbejdsgiveren kan og vil betale, og hvis man kan saa Pengene fat hos ham, men kan eller vil han ikke betale, saa betaler det offentlige. Jeg skal i øvrigt ikke udtale mig om det foreliggende Vædringsforslag; dertil har jeg haft tilstrækkelig Lejlighed, hvad Ordforeren ikke har haft, og jeg maatte i alt Fald ønske at høre hans Udtalelser; om jeg saa kunde foranlediges til at sige noget mere derom, saar jeg vel Lejlighed dertil. Jeg vil derimod over for det ærede Medlem endnu kun gøre et Par ganske korte almindelige Bemærkninger. Det ærede Medlem kan ikke forlange, at jeg skal tage Del i en første Behandling af Regeringsforslagene,